

Elhunyt Szekeres Gábor

Türelemmel viselt hosszú betegség után július 29-én a reggeli órákban elhunyt Szekeres Gábor, a Magyar Máltai Szeretetszolgálat észak-magyarországi régiójának nyugalmazott régiótitkára. Búcsúztatása augusztus 1-jén 11 órakor a miskolci Mindszenti Temetőben, 12 órakor a Minorita Templomban kezdődő szentmisén lesz.

Szekeres Gábor életéről 2008 december 31-én a rendszerváltás húszéves történetét összefoglaló mellékletében közölt riportot a Népszabadság. Az akkori cikket közöljük:

Valósággal repültek az évek

Szekeres Gábor soha nem volt pénzéhes ember. Ezt mi sem bizonyítja jobban annál, hogy a hét utolsó napján délben következetesen bezárta a háza mellé húzott melléképületben "Kocsma" név alatt üzemeltetett vendéglátóegységet. Törzsközönsége ilyenkor átvonult a környék valamelyik másik italmérésébe. Szekeres Gábornak fontosabb volt a nyugodt vasárnapi ebéd a családdal. Máskülönben nem kellett féltetni őt, hiszen vállalkozását a szomszédos hejőcsabai cementgyár hátsó kerítésén vágott kiskapura alapozta, így a beavatott munkások egy kiemelhető kerítéselém elmozdítása után a főnökség és a rendészet tudta nélkül látogathatták az intézményt. A délelőtti és a délutáni műszak egyaránt szolid, de tervezhető forgalmat garantált az üzlet 1984-es megnyitásától egészen a rendszerváltásig.

A küszöbönálló történelmi változások előjeleit Miskolc hejőcsabai városrészében inkább szorongással, mint bizakodással figyelték. A kocsmában zene helyett a rádió szólt, különleges alkalmakra - ilyen volt például Nagy Imre újratemetése - Szekeres Gábor még egy tévét is levitt. Ültek az emberek a sörük mögött, néma csendben figyelték Orbán Viktor beszédét. Valaki azt mondta, már azért is elvisz a rendőr, ha ezt hallgatjuk, akkortól kezdve valahányszor nyílt az ajtó, mindenki odakapta a fejét.

Szekeres Gábor felvillanyozva figyelte az eseményeket. Ekkortájt kezdte szűknek érezni a családi vállalkozásban működtetett kocsmát, ahol a feleségével felváltva álltak a pult mögött. Unta az üzletet. Érezte, történelmi fordulóponthoz érkezik az ország, csak azt nem tudta, mit is kellene tennie.

Vallásos családban nőtt fel, nagybátyja ferences pap volt, az ötvenes években börtönbe zárták. Miskolcra utazó rendtársai később is gyakori vendégek voltak náluk. Mikor tizennégy lett, Esztergomba, egyházi gimnáziumba íraták. Nyolcvanfős hálóteremben aludt, szigorú, percre beosztott napirend szerint élt, meleg víz a fürdőben csak kéthetente járt, haza pedig egy évben csak háromszor utazhattak. Negyven év távlatából mégis a legszebb éveiként emlegeti. Csakhogy az esztergomi diákéletnek idő előtt véget vetett egy ostoba szökés, barátjával este kiugrottak a városba, és visszafelé éppen egy, a kertben meditáló szerzetes előtt másztak át a kerítésen. Érettségit Miskolcon tett, majd pincérnek állt egy lakótelepi étteremben. Tíz év után az egyik elegáns belvárosi éttermet vezette. Előadás után nála vacsoráztak a színház művészei, ami olykor különös feladatok elé állította a személyzetet. Kibédy Ervin például rendszerint marhalászsárat rendelt, ami éveken át Miskolc-szerte hiánycikk volt. De azért egy-egy adagra valót valahonnan mindig sikerült "találni" a városban. Szekeres Gábor 1977-ben megnősült, egy kozmetikusként dolgozó fiatal nőt vett feleségül. A következő évben lánya, majd fia született. Egy négytalálatos lottószelvénynek köszönhetően tanácsi lakásukat családi házra cserélték. 1984-ben a szocializmus puhuló viszonyai között kiskereskedői engedélyt váltott (afféle elő-vállalkozó lett) és az udvaron saját kocsmát nyitott.

Új autója soha nem volt. Szakadt Ladáját a kilencvenes évek elején cserélte le, Németországból kétszer is hozott nyugati autót magának, újra sajnálta a pénzt. Miskolc a tizenötezres kohászat csődjének köszönhetően az első pillanattól a rendszerváltás egyik nagy vesztesének számított. A kocsmá pontos hőmérője volt a változásoknak, és bár Szekeres Gábor soha nem tanult szociológiát, a látottakból levonta a maga következtéseit.

A történeti levéltárból ő is kikérte a rokonaira vonatkozó iratokat, bebörtönzött nagybátyjáról talált is jelentéseket. 1991 nyarán

Mindszenty bíboros újratemetését történelmi fordulópontnak gondolta, ahonnan ő sem hiányozhat, és kamaszodó fiát is elvitte magával. Egyúttal megmutatta neki az esztergomi iskolát is, ahová nem sokkal később fel is vették a fiút.

A kocsmát 1994-ben adta fel. Az üzlet jövedelmezősége a cementgyár privatizációját követően visszaesett, a munkások nagy részét elbocsátották, aki maradt, azokat rendszeresen szondáztatták. A pultnál néhány ráérő idős ember támaszkodott, később csatlakozott hozzájuk pár sebtében leszázalékolt rokkantnyugdíjas. (Miskolcon, egy jelképes összegért ezrek százalékoltatták le magukat, e sajátos üzletágot csak az ezredforduló után sikerült felszámolni - az első időszakban inkább valamiféle bocsánatos bűnként, társadalmi jótettként kezelték a kérdést, csak a később lett üzlet belőle.)

A Magyar Máltai Szeretetszolgálat Miskolcon épülő régióközpontjához egy ismerőse ajánlotta be Szekeres Gábort. Regionális titkárra volt szükség, afféle főállású elintézőemberre, aki az önkéntes csapatok munkájához megfelelő háttérrel biztosít. A máltai szervezet nevét a hírekből ismerte, tudta, hogyan fogadták be a keletnémet menekülteket, hogyan mentettek embereket a háború sújtotta volt jugoszláv területekről. Miskolcon hajléktalanszállót, népkonyhát, idősek otthonát és ápolási részleget nyitott a karitatív szervezet. Szekeres Gábor az építkezés kritikus szakaszában állt munkába, egyik első feladata volt szerződést bontani néhány vastagon számlázó vállalkozóval. Nem sokkal később már a német adományok túlzottan lassú vámolása miatt kellett közbenjárnia. Három megye önkéntes csoportjainak és intézményeinek gondja szakadt a nyakába. Országos hírű vezetőkkel találkozott, ritkán politikusokkal is kapcsolatba került. A máltai intézményközpont a diósgyőri városrészben egy külön kis utcában épült, ami a Köln utca nevet kapta.

A szeretetszolgálatnál Miskolc másik arcát ismerte meg. Az ingyen ebédért, vagy az adományként osztott német ruhákért sorba álló emberek között számos ismerőst talált. Nemcsak a gyárakból elbocsátott dolgozókat. Bár munkája elsősorban a szervezet működési hátteréhez kapcsolódott, egy-egy segítőakcióban maga is részt vett. Közben lefotózott mindent, amit érdekesnek talált. Képeivel, és a hozzájuk írott megjegyzésekkel időről időre megtöltött egy-egy füzetet. Ha megkérdezik, miért, azt mondja, talán azért, hogy dokumentálja a változásokat. Ez az általa látott történelem. Van képe az ezeréves magyar határon üzenetekkel telefirkált falról, az árvízzel borított területeken szétosztott adományokról, de arról is, hogy az egyik kerekesszékekben ülő pártfogoltjuk nem tud bemenni a másfélmilliárdért átépített Miskolci Nemzeti Színház jegyárusító irodájába.

A rengeteg munka rászoktatta, hogy kora hajnalban keljen. Valósággal kinyílt előtte a világ. Zarándokutakon vett részt, segélyszállítmányokat kísért. A legtávolabbi pont, ahová eljutott, Versailles volt, onnan egy kamionra való ruhaadományt hozott Miskolcra. Csángóföldön afféle visszajáró vendég lett, előbb búzáat vitt az árvíz sújtotta vidékre, később egy ajándék játszótér építését szervezte a szórvány magyarok lakta Vizántán. Úgy érezte, soha nem felejtí el, ahogyan a Felvidékről és Kárpátaljáról Erdélybe vitt gyerekek rácsodálkoztak: itt is magyarul beszélnek és írnak, mint nálunk.

Az ezredfordulóra Miskolc elvesztette az ország második legnagyobb városa címet, lakossága néhány év alatt több mint húszezerrel csökkent. Szekeres Gábor gyermekei is elhagyták a várost, Krisztina lánya Budapesten eladó, Péter fia munka mellett kertépítést tanul, saját családja van, a főváros mellett lakik. Felesége az újonnan épült miskolci Bosch gyárban talált munkát magának. Vasárnap délben, amikor Szekeres Gábor ebéd után hátradől a székben, néha belegondol, mekkorát változott velük a világ.

Valósággal repültek az évek.

[\(Az eredeti cikk itt található \)](#)